

hovedsagelig om Spørgsmaal, hvilke jeg og mulige Meningsfæller uden nogenfomhelst Betænknelighed kunde lade udkæmpe faavel paa Valgtribunerne som ogsaa her i Salen, rede til at bære vor Andel i Ansvar for den faaledes fremfaldte Strid faavel som de deraf flydende Følger. Saaledes staa Sagen imidlertid ikke nu. Der er uden vort Vidende og Billie kommet andre Stridspunkter til, der muligen kunne have Følger, som af os ville blive ansete for faa uheldige, at vi ikke kunne paatage os noget Medansvar derfor. Sige overfor ærede foregaaende Taleres Yttinger maa jeg dog bemærke, at Grunden hertil ikke ligger i en Frygt for personlig overfor Valgerne at skulle forsvare vort Standpunkt i denne Sag. Naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville) faaledes yttrede, at Mindretallet ikke vil staa paa Valgtribunen og forsvare det i Lands-thinget vedtagne Lønningstillag, og naar den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 2den Valgkreds (Anker) yttrede, at Kampen nu dreiede sig om Sagens Realitet, da maa jeg for mit eget og jeg tør sige for Manges Bedkommende paa det Bestemteste benægte, at dette forhold sig faa. Det er ikke Sagens Realitet, eller Størelsen af de Lønningstillag, som i Lands-thinget ere optagne i Finantsloven, der har bestemt mit Standpunkt. Med Hensyn til Lønningssagen vilde jeg muligen kunne gaa med Lands-thinget og Ministeriet gennem Lykt og Lyndt, fra de lavest lønede Embeder til de høieste. Det er altsaa ikke Realiteten af Sagen, der har bestemt mit Standpunkt, men det er netop den politiske Side af den. Selv om vi kunde gaa med til Lønningstillaget i det Omfang, hvori det foreligger fra Lands-thinget, eller i alt Fald med noget lignende, kunne vi dog ikke nægte, at den Maade, hvorpaa det nu er kommet ind paa Finantsloven, og hele det Perspektiv, der stilles i Udfigt, med mulige Oplysninger, mulige provisoriske Finantslove og Optagelse deri af Lønningbestemmelser, som ikke have været til Forhandling i Rigsdagens forskjellige Afdelinger, kort sagt, saadanne mulige Udfigter, som ganske vist ikke ere ligesvem forkyndte, men som Enhver dog kan tænke sig som mulige Stadier paa den betraadte Vej, kunne vi ikke under de stedfindende Forhold anse for nødvendig og eiheller være med til at paatage os Ansvar for derfor. Dette er Sagens Knudepunkt. Jeg og vistnok Mange med mig kunne i Realiteten gaa med den høitærede Regjering med Hensyn til selve Lønningstillagets Størelse, men vi kunne ikke gaa med den i den Skikkelse, hvori Sagen nu foreligger. Den Del af Mindretallet, hvortil jeg har sluttet mig, har en Fremtidsopgave, der gaar ud over den nuværende Situation, og vi kunne ikke svigte denne Opgave for at komme ud af den øieblikkelige Stillings Vanfærligheder. Vi kunne derfor heller ikke ved en andetsteds tagen Beslutning

lade vort Standpunkt forrykke og lade os tvinge over i en Stilling, hvorved vi kunne komme til at føre en fortfat Kamp med Mend, der under den nuværende Kollisions Udvikling mulig kunne blive vore Meningsfæller. Vi have ikke set nogen anden Vej til at komme ud af denne Stilling, end ved at modtage det Forslag til en Overenskomst, som fra det tidligere Flertal i det ærede Thing har været rettet til os. Resultatet af en saadan Overenskomst kan naturligvis ikke blive det, at hver enkelt Deltager deri ser et Udtryk for sine egne personlige Ønsker og Anskuelser; i mange Retninger vil man tværtimod ofte blive nødsaget til at gaa ind paa det stik Modfatte, men dette er nu engang det almindelige Resultat af Overenskomster. De lade som oftest ikke andet Valg, end at man af to Under kan vælge det mindste, og jeg maa her aabenhjertig tilstaa, at det ærede Flertal har været meget omhyggelig for ikke at give os noget gunstigere Valg. Imidlertid har jo Forfatningen engang betinget hele hvor lovgivende Virksomhed af Overenskomster, og jeg kan ikke se, at der her i dette Øieblik stod Mindretallet nogen anden Udvei aaben. Det er første Gang, jeg ad Overenskomstens Vej har forsøgt, hvad der kunde opnaas hos det ærede Flertal, og naar jeg nu, efterat Handelen er afsluttet, med Sluttedlen, de stillede Ændringsforslag, i Haanden betragter dens Resultat, kan jeg nok indse, at jeg har gjort en faa brillant Handel, at jeg maatte ønske snarest mulig at gjøre den om igjen. Imidlertid foreligger der jo i dette Øieblik ikke nogen anden Udvei, idetmindste ser jeg ikke, at man har ladet den Del af Mindretallet, hvortil jeg hører, have noget andet Valg. Jeg vilde ønske, at det ærede Flertal havde strakt sig noget videre, og for mit Bedkommende maa jeg tilstaa, at jeg, dersom jeg alene kunde have udrettet Noget, ikke vilde have fundet mig tilfredsstillt ved de Ændringer, vi have modtaget. Det forekommer mig, at man vel med noget større Smødelommen kunde have givet Afkald paa nogle af de formentlige Erobringer, Flertallet ved sin Stemmeovervægt har vundet igjennem de tidligere Afstemninger, og jeg vil ikke negte, at mange af de Bagateller, der nu ere gjenoptagne her blandt Ændringsforslagene, og som faa ofte have været flyttede ind og ud af Finantsloven, at man maatte haabe, at de vare drufnede i den Bunte af Flyttedagshalm, som al denne Flytning af Ændringsforslagene har sammendyndet, ikke nu burde være optagne af det ærede Flertal; men dette har ikke været en tilstrækkelig Grund for mig til ikke at gaa ind paa en Overenskomst, hvorved jeg, idetmindste efter mit Ønske, har fritaget mig for Ansvar for at fremfalde en Konflikt, som Mange af os se truende i Udfigt. Dette er Hovedbævegrund, hvorfor vi ere gaaede ind paa den tilbudte Overenskomst, ikke som et Udtryk for, hvad vi personlig ønske og billige,